

Publicerad 2018-03-27 08:43 av morgonstjärna

SURPRICE?

ropade Snöängeln och styrde sina Appaloosa nära Solen, som väntade på sin taxi. Hon hade ledsnat på alla försök att dra undan Snöängelns skimrande dräkt, packade resväskan söderut. Vänta bara tills i morgon mumlade hon grinigt och fäste sin gyllene kam, när hon klev in i taxin.

Snöängeln skrattade, fortsatte skaka fram fnittrande stjärnor till stort förtret för Solen som suckade. Tiden är ur led mumlade hon och knackade på chaufförens axel och bad honom skynda på. Hon längtade till värmen och alla glada människor.

Den levande människan är genomlyst, som bure hon en eld ifrån mig i sitt inre tänkte hon, vill vistas där bland solens gäster.

Inte ens när askan falnar slocknar hon, livsgnistan stiger fram ur den vitnande askan.

Med en sista blick genom taxins fönster såg hon himlens flygburna gäster landa med utslagna händer kring frukostbordet rödhaken, blåmesen och alla finkarna. Koltrastarna flockades runt de rödkindade äppelhalvorna, brödet och blandsäden.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren morgonstjärna med Poeter.se id #102214 innehar upphovsrätten